

MICK MAUSER: DETECTIVE ZONDER GRENZEN

Een farmaceutisch horrorverhaal

Elk jaar stelden de rijke nachtbrakers van de plaatselijke Tigers Service Ring een goede daad. Ze aten en dronken zich een paar keer benefietgewijs te pletter. Met de opbrengst van deze gelagen werd een heuse fonkelnieuwe jeep gekocht. Omstreeks juli werd het ding naar het Zwarte Continent gebracht, naar een land dat het moeilijk had. Walter P., zeepbaron, Franz V., advocaat-politicus en Siegfried B., oogarts, kweten zich in naam van de Tigers elk jaar met veel plezier van deze nobele taak. Apotheker Vondel, ooit de vierde onafscheidelijke in dat gezelschap, was uit het illustere Tigersklikek weg geschraapt. Jarenlang was hij een van die musketiers geweest, maar zowel zijn leeftijd (zeg maar: ouderdom) als zijn gedrag bij onze zwarte broeders en vooral zusters lieten zoveel te wensen over dat hij gedesavoueed werd. Eigenlijk kwam het erop neer dat de drie anderen een bezadigde pottenkijker als Vondel konden missen als kiespijn.

De keuze viel dit jaar op Senegal (en Dakar had daar niets, helemaal niets mee te maken): aangenaam landje, vlak bij het immer interessante 'The Gambia'. De bijeen gevreten en -gezopen jeep zou ter plekke geschonken worden aan een project met een lange naam en te veel doelstellingen om hier op te sommen. Volgend jaar kwam Mali dan aan de beurt. Vlak voor de afreis verscheen de foto van de drie weldoeners in de kranten. De corpulente Franz V., de geniaal-gekke Siegfried B. en de cleane maar zelden nuchtere Walter P. poseerden er apetrots naast de schitterende terreinwagen. Een rijk industrielandje zond zijn zonen uit. Dàt was pas concrete, daadwerkelijke ontwikkelingshulp! Met veel geroffel van superlatieven en adjectieven van een bevriend journalist kon de Tigersdelegatie nu vertrekken, het donkere avontuur tegemoet.

'Een doosje polaramine graag', vroeg Mick Mauser. 'Geen druppels hé? Niet in een fles?' vroeg Albert Vondel. 'Nee nee. Van die pilletjes. Kleine verpakking'. 't Is weer de periode hé', grinnikte Vondel. Mick knikte. 'Ik kijk alweer verlangend naar de herfst uit: regen en wind. Geen genies en gesnotter dan. Geef mij maar slecht weer'. 'Zeg dat maar niet te luid', waarschuwde Vondel. 'De mensen zijn zeer gevoelig als je op hun slecht weer trapt. Ze zouden je lynchen'. 'Haha'. 'Alstublieft. Twee euro achtenvijftig'. 'En de Tigers zijn naar Senegal vertrokken zag ik?' zei Mick. 'Jaja', gromde Vondel. 'Gaat u nooit meer mee? Ik herinner me dat u vroeger ... '. De oude apotheker wuifde vermoeid. 'Verleden tijd, dat. 't Is nu aan de jongere gasten. Alhoewel ... heb je ze zien staan in de krant? Hun fysieke conditie is ook niet om over naar huis te schrijven. Die Franz V. kan begot met moeite hurken als hij eens in volle woestijn moet kakken. Wat hebben die bolle pretheren in 's hemelsnaam met Afrika te maken'. 'Tja ... Was u op de laatste benefietavond?' 'Jaja. Die felle tijgers zouden beter eens goed om zich heen kijken, hier in eigen land. Aan de achterdeuren van al hun dure restaurants staan er hier ook te bedelen. Een jeep: bah. Heilige koe. Oogverblindings'. 'Nou, bedankt. Ik kan er weer een poosje tegen'. 'Hm, ja, dag'. 'O ja ... eh ... terwijl ik eraan denk ... hebt u geen zin in nog eens een schaakpartijtje of twee? Het is alweer een tijd geleden hé

... ', vroeg Mick aan de deur. 'Ha ja! Wanneer ... '. 'Tweede week augustus, kan dat? Dan ben ik terug van een korte vakantie in Engeland'. 'Oké. Mij om het even. Op donderdagavond weer? Dat is de *night of the knights* hé!' 'Prima'. 'Ik oefen alvast weer op de computer. Nou: tégen de computer'. 'Ik noteer het in mijn agenda'. '... en zorg ervoor, ouwe rakker, dat je de eerste helft van de avond nuchter blijft', voegde Mick daar in gedachten nog aan toe, toen hij weer op het trottoir stond. Albert Vondel was een interessante tegenstander, maar bodemloos waar het drank betrof. Het was niet prettig winnen van een oude hikkende lapzwans, ook al was het een uitwedstrijd op het terrein van een meester in het vak.

De maand juli verliep rustig voor Mick Mauser en de dienst Verkeersveiligheid. Een voortvluchtige veroorzaakte een kogelregen in het centrum van Kortrijk en zou weken later in Spanje opduiken. De hele criminele zwik vluchtte potdorie aldoor naar Spanje. Wat hād dat land toch!? Spanje wou hem echter niet uitleveren, en liet hem zelfs op vrije voeten, omdat België vice versa stug had gedaan in verband met een vermoedelijk ETA-koppel dat in Brussel onderdak had gekregen. De voortvluchtige bleef dus zelf buiten schot, ook al had hij alhier een informant van het gerecht gedood. Mick maakte de kogelregen in hartje-stad mee. Er waren geen gewonden. Enkele etalageramen op de markt waren gesneuveld. Voorts waren er de gebruikelijke seizoensgebonden ongemakken met vandalen, drugstoeristen en passionele geweldenaars. 'Gek,' dacht Mick, 'dat de meeste van die onfeiten en misdrijven zich telkens weer bij voorkeur afspelen in de omgeving van het gerechtsgebouw, het politiecommissariaat en het station: het Bermudadriehoekje van advocaten, wetsdienaars en tuig van de richel. Les extrêmes se touchent'. Hij kwam in die periode tevens enkele misbruiken van openbare gelden op het spoor. Maar daarover kon hij bij zijn superieuren bezwaarlijk rapporteren, noch enkele journalisten van zijn 'grijze lijst' inlichten: de een na de ander zou als een dominosteentje omvervallen, en met hem of haar het hele goddommese rijtje. Door zijn recente ontdekkingen had Mick zijn geloof in eender welke hulporganisatie echter definitief verloren. Waar mensen met centen te maken kregen, was er stront aan de knikker.

De glorieuze Tigers-videoavond over het Senegalese avontuur, annex slemppartij in orangerie De Eenhoorn, ging niet door: 3 ½ weken na thuiskomst begonnen de drie Senegalweldoeners angstwekkende verschijnselen te vertonen. In de nek, op de borst en op de armen van hun weldoorvoede lichamen verschenen uitstulpingen zo groot als erwten. Op een ochtend waren die vreselijke dingen er: pijnloos, maar zeer verontrustend. Zeventien, telde Franz V. er tot zijn grote ontsteltenis. Siegfried B. scoorde er twaalf. Walter P., cleane zeepbaron, acht. 'Senegal, godverdomme!' brulden ze tegen elkaar aan de telefoon. Nog voor ze besloten hadden gedrieën naar het Tropisch Instituut te trekken, klaptten de erwten vanzelf open. En hun afschuw werd afgrijzen: uit iedere erwt kwam een larve gekropen. In volslagen paniek zochten ze ijlings hun Tigers-huisarts op. Die verwees ze omgaand naar het Tropisch Instituut. Hij nam diezelfde dag nog het stuur in handen en bracht de drie gestelde lichamen (kokhalzend van zichzelf en elkaar) hoogstpersoonlijk in zijn auto weg. Ampele onderzoeken en gesprekken met een in de tropen gespecialiseerd team brachten enige verlichting. Na een week afwezigheid keerden de drie naar hun slaapstad terug. De larven bleven weg. De erwten

verschrompelden, niet zonder op alle plaatsen waar ze gebloed hadden een litteken achter te laten.

Het verhaal van de drie onfortuinlijke musketiers kwam uitvoerig in de krant. In Senegal hadden ze alle drie aanvallen van malaria te verduren gekregen, ondanks de nodige voorzorgen: via apotheker Vondel hadden ze bij voorbaat én ter plekke malariapillen geslikt, op voorschrift van een Tigerarts met tropische ervaring. Door de aanvallen echter kampten ze met een sterk verminderde weerstand. Doordat de pillen blijkbaar toch hun werk niet deden, kregen ze dus ... malaria. Door die verminderde weerstand zagen tropische vliegen de kans schoon hun eitjes onderhuids in deze welgestelde Europese lichamen te deponeren, waaruit zich weken later, eenmaal terug in het vaderland, de larven ontwikkelden. Na verloop van tijd braken de bobbel open en verschenen vrolijk de larven. In het Tropisch Instituut werd verder uitgespit hoe het nu eigenlijk met die pillen zat. Walter P. had er nog een restantje van in een van zijn paramilitaire jaszakken ontdekt. Bleek dat de dingetjes én compleet over datum én compleet ongeschikt waren voor de Senegalese biotoop.

In plaats van een glorieuze Senegal-videoavond planden de drie weldoeners van het Zwarte Continent een verrassingsparty ten huize van apotheker Vondel, een donderdag in augustus. Die was al enkele keren door het Tropisch Instituut opgebeld. En hij had natuurlijk ook de kranten gelezen. 'Maar er scheelt verdorie niks aan mijn pillen!' protesteerde hij onmiddellijk met klem, want de drie vielen meteen met de deur in huis. 'En als jullie het niet geloven ... kijk zelf! Kom mee naar de winkel verdorie!' Boos schoof Albert Vondel het schaakberd van zich af. Mick Mauser keek benieuwd op.

Vijf minuten later vertrokken de drie Tigers weer: overtuigd van de kwaliteit van Vondels huidige farmavoorraad, maar helemaal niet gerustgesteld. 'In het Tropisch Instituut hebben ze een aantal overgebleven pillen onderzocht', zei Siegfried B. nog met flikkerende brillenglazen. 'En die kwamen wel degelijk van hier, van deze apotheek! Ze waren ver over de houdbaarheidsdatum én ze waren niet geschikt voor dat deel van Afrika. Hoe leg je dat uit hé?' 'Als IK al niet meer weet hoe het zit, kan ik net zo goed de hele stad vergifigen', beet Vondel terug. 'Goedenavond heren'.

Ook van deze party keerden de Senegalreizigers dus onverrichter zake terug. Hun wenkbrauwen kropen als vraagtekens over hun voorhoofd naar omhoog en namen de vorm van larven aan. 'Een vleugje malaria is niet zo erg', zei Vondel. 'Die westerse wekelingen denken dat ze alles met pillen kunnen oplossen'. 'U praat tegen uw eigen winkel', merkte Mick op. 'Ja, da's nog waar ook', lachte de apotheker. 'Nog wat grondsop?' 'Graag'. Hij schonk Mick en zichzelf een royale whisky uit. 'Ze kunnen niet tegen het minste stootje, die heertjes. Natuùrlijk hou ik de versheidsdata van mijn medicamenten in de gaten, potdorie. Alles zit in de computer. Larven, hihhi! De melaatsen van de Tigers Ring! Hahaha!'

Vondel was weer maar enkele minuten verwijderd van zijn zoveelste dronkenschap. Mick Mauser dronk echter dapper mee. Dat tempo versnelde nog na het onaangekondigde grimmige bezoek van de Senegalese Drie-

eenheid. Albert Vondel reikte naar zijn koning en een toren. 'Dit ben ik, de koning. Ik doe de korte rokade met mijn toren, om me straks beter te kunnen beschermen. Ik kijk vooruit'. 'Wie is de toren?' vroeg Mick. 'Mijn zoon, Karel'. 'Karel?' De apotheker knikte spottend. 'Die twee jaar geleden uit Mozambique terugkwam?' 'Dezelfde, jaja, na vijf jaar, haha. Vijf jaar buiten westen geweest, om zo te zeggen. Maar nooit malaria gehad, hahaha!! Ken je hem?' 'Ja ... jaja ... Artsen Zonder Grenzen hé? Dus: de koning en de toren ... jullie rokeren hé?' 'Precies. Hierbij is het gebeurd, zie'. Vondel voerde de wisseling uit en greep dan naar zijn glas. Mick keek even in diens dronken wateroogjes achter het halve brilletje. De oude apotheker lachte al zijn rimpels samen. Mick schoof als antwoord een paard naar voren. 'Ik vertrouw die toren van je niet', zei hij. 'Hier komt een paardenvlieg'. 'Hopelijk krijg ik daar nu geen larven van, tijger', zei Vondel. Hij articuleerde reeds moeizaam, reeds een beetje verlamd door de drank, maar hij had de grootste pret ter wereld. 'Mozambique hé?' zei Mick.